

opusdei.org

Prelaadi kiri (aprill 2009)

Jah, me vajame tõendeid Jumala armastusest. Tema Poja ristisurm on meile nii selgeks märgiks. Seda meenutab siin Opus Dei prelaat, kes oma aprillikuu kirjas kutsub meid kõiki Jumalale lähenema ja Temaga koos Ülestõusmist läbi elama.

12.04.2009

Armsaimad: hoidku Jeesus minu tütreid ja poegi!

Järgmisel pühapäeval, Jeesuse triumfaalse sisenemisega Jeruusalemma, algab Suur Nädal, mis kulmineerub kannatuse Paasatriduumiga, meie Issanda surma ja ülestõusmisega. Meie Lunastaja Ohverdus, mis toimub reaalselt iga kord, kui pühitsetakse Püha Missat, tuleb suursuguselt esile Suure Neljapäeva, Suure Reede ja Paasaöö pidulikus liturgilises tähistamises. Valmistugem nüüdsest peale intensiivsemalt nendeks momentideks; valmistugem seda armu vastu võtma, mida meile nüüd nii rikkalikult pakutakse. Sel ajal peaksime Kristust väga lähedalt saatma.

Olles Suure Nädala alguses, tuletagem meelde, mida kirjutas püha Josemaría: ”kõik need asjad toovad meie mõtetesse erinevaid vagaduse momente, mis viivad meid Kristuse Ülestõusmise juurde, mis on, nagu püha Paulus ütles, meie usu

alus (1Kr 15,14). Kuid vaatamata sellele ei peaks me seda teed liiga kiiresti läbima, ärgem unustagem mõningaid väga lihtsaid tõsiasju, mis võibolla mõnikord meie mõtetest haihtuvad: me ei võiks osaleda Issanda Ülestõusmises, kui me ei ühineks tema kannatuse ja surmaga. (Rm 8,17). Selleks, et olla Kristuse kõrval, tema aus Suure Nädala lõpus, peame me enne Ohvrit mõistma ja tundma ennast ühtsena temaga, kes surnult ristil ripub.”[1] Millise nõudlikkusega, kui palavalt oled sa selleks viie paastuaja nädala jooksul valmistunud, kui innukalt oled sa seda aega kasutanud? Siiski on meil veel jäänud mõned päevad, et ennast parandada ja teha seda, mis veel tegemata on.

Püha Pauluse õpetus on väga selge; ma kutsun teid uuesti selle üle mõtisklema ja seda praktiliselt, koos kindla otsusega ellu viima. Sel aastal, mis on pühendatud rahvaste

Apostlile, palume tema eestkostet, et kõik kristlased tema eeskuju järgida võiksid ja veenduksid, et kui soovime samastuda Kristusega, mis on meie suurim eesmärk, ei ole olemas teist teed, kui saata teda teel Kolgatale. Seda mainime me iga päev, kui palvetame Angelust: *per passionem eius et crucem, ad resurrectionis gloriam perducamur*. Jäljendades seda suursugust eneseandmist, mis Suur Nädal meie ette toob, võime ka tema Ülestõusmise hiilgusest osa saada.

Benediktus XVI selgitab ühes Pauluse aasta pöördumises, et "nii kaua oli Saulus kõigepealt tagakiusaja ja kasutas kristlaste vastu vägivalda, kuni ta pöördus teel Damaskusesse, kus ta ristilöödud Kristuse poolele üle läks. Seal leidis ta oma elule mõtte ja motivatsiooni jutlustamiseks. Anda oma elu teiste hingede heaks (2Kr 12,15) ei ole vaikne ja rahulik ega ka mitte raske

ja kohutav. Tutvunud Jeesusega, sai talle Risti tähendus väga selgeks: ta sai aru, et Jeesus on kõigi inimeste jaoks tema enda eest *üles tõusnud*.

Mõlemad olid tähtsad asjad:

universaalsus – Jeesus suri tõesti kõikide eest; ja subjektiivsus – ta on surnud ka minu pärast. Seepärast väljendus Ristis Jumala tingimusteta ja halastav armastus.”[2]

Peatugem nüüd, Suure Nädala alguses nendel sõnadel, sest need avavad Kristuse lunastuse saladuse põhjuse.” Armastus on see, mis Jeesuse ristile viis, ning ka nüüd, juba ristil olles, täpsustab meie Isa – väljendab iga tema ilme ja sõna armastust, selget ja tugevat armastust.”[3] Mõelgem reaalselt selle peale, et Pühima Kolmainsuse teine isik on olnud inimene, lubamata enesele olla Jumal, et võtta vabatahtlikult enda peale kõikide juba sooritatud pattude koorem ning samuti nende raskus, mis veel

pikkade sajandite jooksul korda saadetakse. Ta pakkus Loojale meie eest lõputute väärtuste heastamist. "Sest nõnda on Jumal maailma armastanud, et ta oma ainusündinud Poja on andnud, et ükski, kes temasse usub, ei hukkuks, vaid, et tal oleks igavene elu. Kuid Jumal ei ole läkitanud oma Poega maailma, et ta kohut mõistaks maailma üle, vaid, et maailm tema läbi päästetaks." [4] Kui palju peaksime Jumalat tänama, selle tohutu armastuse eest, mida ta on meile on väljendanud ja alati väljendab.

Kui suurt tänulikkust peaksime avaldama ka Neitsi Maarjale, tema emale, kes oma *fiat'iga* lunastustööle kaasa aitas. Kuid ärgem unustagem, *et armastus kroonitakse armastusega*. Meie armastus, ükskõik, kui suur see ka poleks, ei suuda midagi, võrreldes Jumala lõpmatu armastusega. See on nii, aga võime üsna kindlad olla, et meie Issand on selle natukesega

rahul, kui me selle talle kogu südamest kingime;. Ja tema täiendab, mis veel puudub; sest lootus ei jäta häbisse, sest Jumala armastus on välja valatud meie südamesse Püha Vaimu läbi, kes meile on antud.[5]

Niisiis, otsustagem, veelkord, Püha Nädala jooksul anda oma siseelu ja kogu oma elu ja eksisteerimine täielikult Jumala kätte. Siis avastame me uue sügavusega ristimistootuse uuendamise mõtte, mida me Ülestõusmisööl lausume. Paljud meist on ühinenud Kristuse ja tema Kirikuga juba siis, kui olime väga väikesed, sest meie vanemad palusid meie nimel ristimist. Nüüd pakub liturgia meile võimalust, kindlustada neid suundi, mis meil on. Tehkem seda tänulikult ja rõõmuga, olles teadlikud, et Jumal on teinud meile hiigelsuure kingituse ja soovides, pakkuda Kristusele koostööd kogu loodu päästmiseks. Kui vaatame maailmakaarti, loeme

või kuulame uudiseid, mida meedia vahendab, kas soovime siis, et ta tuleks kõiki inimeste juurde?

Püha Paulus pühitses oma elu, pühendudes täielikult lepitusele, risti teenimisele, meie kõigi päästmisele. "Ja samuti meie" – ütleb Rooma Paavst – "peame suutma seda teha; me võime leida alandlikkuse, armastuse ja oma tarkuse jõu loobumise nõrkuses, et nii siseneda Jumala tugevusse. Kõik oleme kohustatud kujundama oma elu selle kindla tarkuse järgi: mitte elada iseenesele, vaid usus Jumalasse, nii et võiksime kõik öelda: *Ta on mind armastanud ja ennast minu eest andnud.*"[6]

Andkem see kindlus edasi inimestele, kes on meie ümber, eriti siis, kui inimlikult öeldes on olukord raske, eriti majanduskriisi ajal, mis ühel või teisel kujul kõikide maade erinevaid ühiskonnakihte puudutab. Võtkem

kasutusele kõik auväärased inimlikud vahendid, mis teie käsutuses on, et need raskused võita ja teisi aidata ja nähkem kõige taga, mis teid rõhub, jumalikku ettehooldust.

Võiksite enda käest küsida: Kuidas reageerin ma sellele, mis mulle vastumeelne on või takistusena vastu tuleb? Kas ma püüan selle mõttest aru saada ja iga probleemi üleloomulikult tasapinnale tõsta? Kas ka siis, kui me, nagu inimlikust küljest loomulik on, hetkeks kõhkleme, tahame me ikka otsekohe ja otsustavalt vastata: Kas sina soovid seda, Issand?....Siis tahan nii ka mina![7]

Ärgem kaotagem silme eest, et Ristile järgneb Ülestõusmine ja aurikas Taevasseminemine. Kristus kutsub meid oma triumfi juurde, milleni võime jõuda enese ärasalgamise kaudu. Tema surm Kolgatal ei olnud viimane sõna, viimane sõna ilmub

meile ilmumises ihu ja verega, Isa auks[.8] Paulus õpetas seda Korintlastele, kui ta neile kirjutas: *Kui aga Kristus ei oleks üles ärganud, oleks meie õpetus tühi ja usk mõttetud (...), ja te oleksite ikka veel oma pattudes.*[9] Samasuguse kindlusega, mis kristlastele alati omane olema peaks, kirjutas püha Augustinus: "Ei ole väga suur asi uskuda, et Kristus on surnud. Seda usuvad ka paganad, juudid ja kõik inimesed. Kõik usuvad, et Kristus suri. Ristiusu alus on Kristuse Ülestõusmine. Meie jaoks on suur asi see, et Kristus on Üles tõusnud." [10]

"Issanda surm," ütleb Benediktus XVI, annab kinnitust lõputust armastusest, millega ta meid armastas, kuni enese ohverdamiseni meie eest; kuid alles tema Ülestõusmine on "kindel asitõend", et kõik, mida ta ütleb, on tõde, mis kehtib ka meile ja kõigile aegadele(...) On oluline, seda meie põhjapanevat

usutõde kindlustada, mille ajalooline tõde on üsna üksikasjalikult tõestatav, isegi , kui see nii tänapäeval kui ka minevikus neilt ei puudu, kes seda kuidagi kahtluse alla panevad või isegi ära salgavad. Usu kadumine Jeesuse Ülestõusmisse nõrgestab usklike tunnistust.[11]

Inimlik kannatus ja surm ise saavad oma õige mõtte, kui neid ei lahutata usust Jumala Poega. Ma tahaksin ühte meie Isa nõuet teile meelde tuletada: "Olgu teil üleloomulik usk ja teadkem, et võime mägesid liigutada, et suudame surnud ellu äratada, et me tummad, kes ei kõnele, rääkima võime panna(...)Ja halvatu keha liikuma! Seda teada ja uskuda, igal silmapilgul Jumalas kindel olla ei ole fanatism, see tähendab, uskuda Ülestõusnud Kristusse. Ilma selle Ülestõusmiseta *inanis est et fides vestra* (1Kr 15,14), on meie usk mõttetu.[12] Siis Risti teoloogia ei ole teooria – see on

kristliku elu tegelikkus(...)Kristlus ei ole kerge tee, see on palju rohkem, kui vaevanõudev, see väga vaevaliselt ronitav järsk tee, mida kindlasti valgustab Kristuse tuli ja suur lootus, mis temast lähtub.(...) Ainult nii, kannatuse kogemuse kaudu õpime me tundma elu selle sügavuses, selle ilus, suures lootuses, mida ristilöödud ja ülestõusnud Kristus äratab.”[13]

Sellest võtab usklik, kes ennast vabatahtlikult Jeesuse Kristusega tema paasapäha müsteeriumiga ühendab, Kristuse lähetusest osa ja töötab koos temaga, selleks, et – ka materiaalses maailmas – Issanda täielikku võitu saatana üle täiuseni viia. Selles seisneb Kristluse suur revolutsioon: muuta valu kannatuseks, mis vilja kannab, muuta kuri heaks...Nii oleme me saatana tähtsaima relva kõrvaldanud –ja vallutame sellega igavikku.[14]

Kui selle õpetuse valgus kõiki meie päevi saadab, on meil lihtsam Ülestõusmispühi kogu südamest ja Issandaga ühenduses olles läbi elada. Võtkem omaks üks nõuanne, mille püha Josemaría kunagi andis, kui temalt küsiti, kuidas saaks Vaikse Nädala ajal Jeesust paremini kohelda: "Loe Issanda kannatusi ja vaatle neid ja mõtle, nagu oleksid sa üks tegelase sealt. Kujuta ette – sa saad sellega hästi hakkama, sest püha Paulus ise kutsub meid sellele -, et kõik toimub nüüd, mitte kaks tuhat aastat tagasi: *Iesus Christus heri et hodie, ipse et in saecula* (Hb 13, 8) Kristus on seesama, eile ja täna ja igavesti. Ja vaata, mis juhtub, kui üks jüngritest, Issanda sõpradest saab ise tema vaenlaseks. Reageeri mõistuse ja südamega, nagu oleksid reageerinud sel silmapilgul? Nii võtad sa hästi Vaiksest Nädalast osa." [15] Ma luban endale, et lisan veel juurde; ja et seda saavutada, pöördu Maarja poole.

Märtsi lõpul olin Bilbaos, kuhu kutsusid mind kohalike diötseeside piiskopid, et osaleda ühel kongressil, mille teemaks oli katoliiklased ja avalik elu, ning seal ettekanne teha. Kasutasin seda reisi, et külastada Pamplonat ja Zaragozat. Selles linnas palvetasin meie armsa Pilari Neitsi eest, mis ole Hispaania evangeliseerimise algaegadega tihedalt seotud. Mõeldes pikkadele palvehetkedele, mida püha Josemaría Zaragoza basiilikas veetis, palvetasin ma koos teie kõikidega meie Neitsi poole paavsti ja tema palvesoovide eest, maailmakiriku eest ja Opus Dei, selle väikese osa eest kirikus.

Ärgem andkem järgi ja kutsugem Issandat väga süvenenult palves. Järgmistel nädalatel on selleks palju võimalusi. 16. aprillil on Paavsti sünnipäev ja 19.–ndal tema Peetruse järglaseks valimise neljas aastapäev – kaks head päeva, et ennast tema ja

tema palvesoovidega siduda. Kohe peale seda, 20. aprillil möödub viisteist aastat, kui mind prelaadiks nimetati; palvetage minu eest, sest ma vajan seda. 23. on jälle meie Isa esimese Armulaua ja Kinnitamise päev. Ja kuu lõpus, 29.aprillil on püha Siena Katariina pidupäev, kes väga kirikut armastas ja Paavsti kaitses. Ta on Opus Dei eestkostja avalikus apostolaadis. Ma rõõmustan juba praegu nende rohkete palvete pärast, mis nendel pidupäevadel taeva poole saadetakse.

Kogu armastusega õnnistan ma teid
teie Isa

+Javier

[1] Püha Josemaría, Kristus läheb mööda, n. 95.

[2] Benediktus XVI, Jutlus üldaudientsil, 29-X-2008.

[3] Püha Josemaría, Ristitee, XI
peatas

[4] Jn 3, 16-17.

[5] Rm 5, 5.

[6] Benediktus XVI, Jutlus
üldaudientsil, 29-X-2008.

[7] Püha Josemaría, Tee, n. 762.

[8] Fl 2, 5-11.

[9] 1Kr15, 14.17.

[10] Püha Augustínus, *Enarrationes
in Psalmus*, 120, 6 (CCL 40. 1791)

[11] Benediktus XVI, Jutlus
üldaudientsil, 26-III-2008.

[12] Püha Josemaría, Ühe vaatluse
märkmed, 30-III-1964.

[13] Benedicto XVI, Jutlus
üldaudientsil, 5-XI-2008.

[14] Püha Josemaría, Vagu n. 887.

[15] Püha Josemaría, 16-IV-1973.a.
koosviibimise märkmed.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-
kiri-aprill-2009/](https://dev.opusdei.org/et-ee/article/prelaadikiri-aprill-2009/) (10.08.2025)